

5300580 144756/24
31.05.24

До

Апелативен съд – София

Чрез

Софийски градски съд

По търговско дело № 941/2023 г.

От

Николай Красимиров Димитров,

Управител на „Виа Сити Строй“ ЕООД,

С ЕИК 175240925,

Със седалище и адрес на управление:

Град Русе, ул. „Александровска“ № 100

Против: Решение № 748/27.05.2024 г.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД

03-06-2024

Вх. №

63108

ВЪЗЗИВНА ЖАЛБА

ПОЧИТАЕМИ СЪДИИ ОТ АПЕЛАТИВЕН СЪД – СОФИЯ!

На 27.05.2024 г. в Търговския регистър беше обявено Решение № 748 от 27.05.2024 г., с което Софийски градски съд по търг. дело № 941/2023 г. е обявил свръхзадължеността на „Виа Сити Строй“ ЕООД, определил е началната й дата на 31.12.2018 г., открил е производство по несъстоятелност на дружеството и е назначил за временен синдик адв. Ванко Петров Митев.

Решението на СГС е неправилно и незаконосъобразно поради нарушение на материалния закон, съществено нарушение на процесуалните правила и поради необоснованост. Обжалвам го в срок и моля да го отмените, като постановите друго решение, с което отхвърлите молбата на г-жа Аглика Павлова за откриване на производство по несъстоятелност. Излагам следните доводи:

Част от диспозитива на съдебното решение е фактологично погрешна. Посочено е, че „Виа Сити Строй“ ЕООД има седалище и адрес на управление в град София, ул. „Сребърна“ № 33, както и че управител на дружеството е г-н Юлиан Емилов Атанасов. Тези обстоятелства не са верни. Търговският регистър е публичен, съдът има достъп до него и следва да направи служебна справка за актуалните обстоятелства относно търговското дружество. „Виа Сити Строй“ ЕООД има седалище и адрес на управление в град Русе, ул. „Александровска“ № 100. Управител и едноличен собственик на капитала съм аз – Николай Красимиров Димитров, а не непознатият ми г-н Юлиан Емилов Атанасов.

СКАНИРАНО

Незаконосъобразно и неправилно първоинстанционният съд е приел, че молителката г-жа А. Павлова разполага с надлежна материалноправна легитимация да иска откриване на производство по несъстоятелност на „Виа Сити Строй“ ЕООД. Г-жа А. Павлова основава искането си на вземания, произтичащи от два договора за паричен заем. Договорът за заем не е абсолютна търговска сделка. В хода на делото не се установи заемите да са отпуснати за целите на търговската дейност на дружеството, респ. невръщането им от страна на „Виа Сити Строй“ ЕООД да представлява неизпълнение по търговски сделки по см. на чл. 608, ал. 1, т. 1 от търговския закон. Нещо повече – не беше доказано по категоричен начин, че такива заеми изобщо са били предоставяни от г-жа А. Павлова на „Виа Сити Строй“ ЕООД. Позоваването на писмото до данъчната администрация е неубедително, доколкото в това писмо са посочени договори за заем, без да е конкретизирано съдържанието им, т.е. не може да се установи с категоричност, че представените по делото два договора за паричен заем са идентични с договорите за заем, представени в хода на данъчната проверка.

Първоинстанционният съд наруши драстично правилата за разпределение на доказателствената тежест при допускането и кредитирането като писмени доказателства на двете потвърдителни писма, които бяха своевременно оспорени от процесуалния представител на „Виа Сити Строй“ ЕООД. Първоначално молителката г-жа А. Павлова чрез процесуалния си представител адв. Вл. Чернев се придържахме към версията, че потвърдителните писма били изпратени и получени по имейл. Съдът игнорира неколkokратните искания на ответната страна молителката да бъде задължена да конкретизира кога е станало изпращането на имейлите с потвърдителните писма, от кой електронен адрес са изпратени и съотв. на кой електронен адрес са получени. Впоследствие молителката смени тезата си. Св. г-н Виден Георгиев при разпита си в съдебното заседание на 25.04.2024 г. е заявил, че лично е предал на г-жа А. Павлова /негова съпруга/ двете потвърдителни писма. Това драстично разминаване не е отчетено и обсъдено в мотивите на обжалваното решение.

Нещо повече – за да игнорира искането на ответната страна двете потвърдителни писма да бъдат изключени от доказателствения материал по делото поради оспорването им и непредставянето им в оригинал, първостепенният съд е кредитирал иначе приетите за противоречиви и неубедителни показания на св. В. Георгиев, че цялата счетоводна документация на „Виа Сити Строй“ ЕООД е била предадена на новия собственик, в това число и оригиналите на двете потвърдителни писма. Ако това наистина е така, остава загадка как и защо молителката г-жа А. Павлова разполага с копия от тези потвърдителни писма, при това ги е представила по делото със заверка за вярност с оригинала. Съдът в нарушение на нормативното изискване по чл. 172 ГПК кредитира избирателно и удобно показанията на видимо заинтересования свидетел г-н В. Георгиев.

В общия контекст на хода на производството и на установените влошени отношения между стария и новия собственик на „Виа Сити Строй“ ЕООД /по-

скоро реалните такива – А. Павлова и В. Георгиев от една страна и П. Илиев от друга/ с оглед претенцията за недоплатени суми по сделката става ясно, че както потвърдителните писма, така и споразумението от 22.05.2018 г. и записът на заповед са създадени след 19.11.2019 г. /след смяната на собствеността във „Виа Сити Строй“ ЕООД/, антидатираны са и са нагодени за пряката цел г-жа А. Павлова да бъде представена като кредитор на „Виа Сити Строй“ ЕООД и да ѝ бъде създадена изкуствена легитимация да иска откриване на производство по несъстоятелност на дружеството. Дори да се допусне, че през 2009 г. и през 2010 г. г-жа А. Павлова наистина е предоставила парични заеми на дружеството /в сочените или в подобни размери/, напълно недостоверно е да се приеме, че за период от повече от десет години г-жа А. Павлова не е успяла да възстанови заемните суми от дружеството на съпруга си. На следващо място, ако счетоводната документация действително е била предадена в края на 2019 г., едва ли новият собственик щеше да стои пасивно, без да иска обяснения за кредитните разчети с г-жа А. Павлова.

В отговора на молбата по чл. 625 от търговския закон беше направено своевременно възражение за изтекла погасителна давност спрямо предполагаемите вземания /за главници и лихви/ на г-жа А. Павлова. Съдът е обсъдил възражението, като го е отхвърлил, позовавайки се на именно на двете потвърдителни писма, с които задълженията уж били признати от „Виа Сити Строй“ ЕООД и давността била прекъсната, респ. бил започнал да тече нов давностен срок. Както се посочи, първостепенният съд беше длъжен да уважи оспорването на ответната страна и да изключи двете потвърдителни писма от доказателствения материал по делото. В този контекст позоваването на тях представлява съществено процесуално нарушение. Съдът е допуснал нарушение и на материалния закон в тази насока. Трайна е съдебната практика, че писмата за потвърждаване на салда и разчети, към която категория спадат и двете спорни потвърдителни писма по делото, имат единствено значение за целите на счетоводното отчитане, но не следва да се третира като документи, обективизиращи изрично признаване на вземането от страна на длъжника по см. на чл. 116, б. „а“ от закона за задълженията и договорите. В процесните потвърдителни писма липсва конкретика относно основанието на потвърдените с тях вземания, което /доколкото изобщо са били съставени такива през 2010 г. и 2011 г./ ги прави изначално негодни да постигнат ефекта на прекъсване на погасителната давност. Ако се игнорират тези две негодни писмени доказателства по делото, следва да се направи обоснованото заключение, че възражението на ответната страна за изтекла погасителна давност спрямо вземанията и по двата договора за паричен заем е основателно. Изводът на съда за противното е погрешен и незаконосъобразен.

Споразумението от 22.05.2018 г. и записът на заповед от същата дата очевидно са антидатираны – създадени са след м. ноември 2019 г., за да се санира погасяването по давност на вземанията по двата договора за паричен заем. Записът на заповед е изфабрикуван и с допълнителна цел – да се преодолее липсата на материалноправна легитимация по чл. 625 от търговския закон във вр. чл. 608, ал. 1, т. 1 от търговския закон, доколкото, както се посочи по-горе, договорът за заем не е от категорията на абсолютните търговски сделки, за

разлика от менителничните ефекти, към които спада записът на заповед. Вземанията по първия договор за паричен заем са били погасени по давност през 2016 г., а по втория – през 2017 г. /с изтичането на петгодишен срок от падежа им/. Дори да се приеме, че споразумението от 22.05.2018 г. не е антидатирано и създадено за целите на процеса, това споразумение не е годно да „реанимира“ погасените по давност вземания. В молбата по чл. 625 ТЗ липсват твърдения, че споразумението представлява договор за обективна новация на задълженията. В съдържанието на самото споразумение не се откриват белези на воля за новация.

Първостепенният съд правилно е приел, че записът на заповед от 22.05.2018 г. е издаден като обезпечение на вземанията по споразумението от 22.05.2018 г. Молителката не оспорва тази гаранционна функция на менителничната ценна книга и връзката ѝ с каузалните правоотношения по двата договора за паричен заем, респ. по споразумението от 22.05.2018 г. Доколкото вземанията по каузалните правоотношения са погасени по давност, за погасени по давност следва да бъдат приети и вземанията по записа на заповед, които, както се посочи, се намират във функционална зависимост от вземанията по каузалното правоотношение.

Извън горните доводи за неоснователност на молбата по чл. 625 ТЗ поради липса на надлежна материалноправна легитимация на г-жа А. Павлова, следва да се посочи и следното: Тежки нарушения на материалния и на процесуалния закон е допуснал първоинстанционният съд и при преценката си кога „Виа Сити Строй“ ЕООД е изпаднало в състояние на неплатежоспособност и свръхзадълженост. Съдът изобщо не е коментирал факта, че задълженията на „Виа Сити Строй“ ЕООД към присъединения кредитор „Нипал Груп“ ООД са отсрочени до 27.05.2024 г. Не е направил преизчисление на коефициентите на ликвидност, съобразявайки, че задълженията към този кредитор не са били изискуеми. Съдът е посочил 14.10.2020 г. като предполагаема начална дата на неплатежоспособност, като в нарушение на константната съдебна практика е свързал тази начална дата с последно извършено от длъжника плащане. Съдът при анализа на релевантните финансови показатели е приложил спрямо „Виа Сити Строй“ ЕООД процесуалната санкция по чл. 161 ГПК, тъй като ответната страна не била предоставила достъп до счетоводната си документация. Този извод на съда също е необоснован и превратен. Не може дружеството да търпи неблагоприятни процесуални последици на това основание, доколкото в конкретния случай „Виа Сити Строй“ ЕООД не е получило счетоводните и търговските книги и регистри от предходния собственик, т.е. намира се в обективна невъзможност да осигури достъп до тях. Некоректен е изводът на съда, че на 14.10.2020 г. „Виа Сити Строй“ ЕООД е изпаднало в трайно състояние на неплатежоспособност. Кредитирайки споразумението от 22.05.2018 г., съдът правилно е посочил, че падежът на задълженията на „Виа Сити Строй“ ЕООД е отсрочен до 22.05.2022 г. Това значи, че към 14.10.2020 г. тези задължения /в наистина сериозен размер/ не са били изискуеми, имали са дългосрочен характер и не следва да бъдат вземани предвид при изчисляване на основния финансов показател – коефициента на обща ликвидност. Некоректен е и доводът, че от 2016 г. дружеството не било извършвало дейност.

Търговец може да бъде за дълъг период със замразена активност, но това не го прави по дефиниция неплатежоспособен. Реално „Виа Сити Строй“ ЕООД още от 2009 г. е нямало дейност. Единствената съществена стопанска операция на дружеството е била свързана със закупуването на така наречената „Мантова къща“ в град Русе.

За да избяга от проблемите с адекватното установяване на началната дата на неплатежоспособността и предполагаемо за да „оплете“ разпоредителната сделка от 09.09.2020 г. в „мрежите“ на подозрителния период, съдът е приложил интересен, но неиздържан правен „трик“. Насочил се е към второто самостоятелно основание за откриване на производство по несъстоятелност на корпоративно устроени търговци – свръхзадължеността по чл. 742 от търговския закон. Аритметично и аналитично преценката за обективизирането и стабилизирането на състоянието на свръхзадълженост е много по-лесна за осъществяване. Вярна е изходната постановка на първостепенния съд, че при изследване на състоянието на свръхзадълженост се вземат предвид не само краткосрочните, а всички задължения на търговеца. Съдът е определил 31.12.2018 г. за начална дата на свръхзадължеността, без да аргументира този свой извод. Съдът не е съобразил, че след 2017 г. задълженията по двата договора за паричен заем са били погасени по давност, поради което не следва да бъдат вземани предвид при преценката относно свръхзадължеността. Дори „реанимирането“ на тези погасени по давност задължения чрез споразумението от 22.05.2018 г. да се приеме за допустимо и възможно, съдът следваше да отчете, че към 31.12.2018 г. тези отсрочени и по тази причина имащи характер на дългосрочни задължения са били към кредитор – свързано лице. Константна е практиката на Върховния Касационен Съд, че съдът дължи преценка и анализ на естеството и характеристиките на задълженията, когато определя дали длъжникът е изпаднал в трайно и необратимо състояние на неплатежоспособност и/или свръхзадълженост. С оглед на свързаността и близостта между кредитора и длъжника /по линия на реалния собственик – г-н В. Георгиев/ и на продължителния период от време /над 10 години/, през който кредиторът г-жа А. Павлова не е предприемала действия по реализация на вземанията си, може да се направи извод, че тези задължения /при положението на собствеността във „Виа Сити Строй“ ЕООД към края на 2018 г./ не са имали потенциала да предизвикат фалита на дружеството. Съдът не е отчетел и обстоятелството, че задълженията на „Виа Сити Строй“ ЕООД към другия основен кредитор „Нипал Груп“ ООД са възникнали след 2018 г.

Доказателствени искания:

Уважаеми съдии от Апелативен съд – София!

Моля да задължите г-жа А. Павлова да представи в оригинал писмо за потвърждение на задължения от 08.10.2015 г. и писмо за потвърждение на задължения от 20.11.2019 г. или да уточни кога и от кой имейл адрес са й били изпратени, съотв. на кой имейл адрес ги е получила.

За оборване на твърденията на молителката и на съпруга ѝ /св. В. Георгиев/, че при смяната на собствеността във „Виа Сити Строй“ ЕООД цялата търговска и

счетоводна документация на дружеството е била предадена на новия собственик, моля да допуснете до разпит при условията на призоваване следните свидетели:

а/ г-жа Йорданка Йорданова Атанасова, с ЕГН 5309025355, с постоянен адрес: град Русе, ул. „Тинтява“ № 7, вх. А, ет. 4, ап. 7 или с адрес по месторабота: град Русе, ул. „Велико Търново“ № 5А, ет. 1, моб. тел. 0899113607;

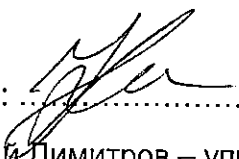
б/ г-н Росен Велчев Минчев, с ЕГН 6507275360, с адрес на призоваване по месторабота: град Русе, ул. „Александровска“ № 4, моб. тел. 0898484752

Г-жа Йорданка Атанасова е счетоводител с дългогодишен опит. След смяната на собствеността през м. ноември 2019 г. е поела счетоводното обслужване на „Виа Сити Строй“ ЕООД, като многократно, но безуспешно е изисквала от г-жа А. Павлова и от г-н В. Георгиев да получи счетоводната и търговската документация на дружеството.

Г-н Росен Минчев е регионален директор на ТБ „БАКБ“ АД в град Русе. През първата половина на 2020 г. „Виа Сити Строй“ ЕООД кандидатства за инвестиционен кредит с цел преустройство, пристрояване и надстрояване на така наречената „Мантова къща“ в град Русе. Кредитът първоначално е отказан от банката /чрез г-н Р. Минчев/ с довода, че „Виа Сити Строй“ ЕООД не разполага със счетоводна документация. По тази причина е взето решение да се създаде ново проектно дружество /„Нипал Груп“ ЕООД/, на което недвижимият имот е прехвърлен на 09.09.2020 г. и на което е отпуснат инвестиционният кредит. /Тези обстоятелства са проследими по партидите на „Виа Сити Строй“ ЕООД и „Нипал Груп“ ООД в ТРРЮЛНЦ – относно отпускането на кредита, учредяването на особен залог на търговското предприятие, солидарните длъжности и др./

Представям екземпляр от въззивната жалба за насрещната страна.

Русе, 31.05.2024 г.

С почит: 

/Николай Димитров – управител/

